

boval svoje dete, dihal mu v usta, da bi je ohranil pri življenju, toda smrt je že izvršila svoje delo.

Očetu se je napolnilo srce z neizmerno žalostjo.

Položil je mrtvo dete na zemljo in dvignil prazni voz. Sedel je nanj, vzel dete v naročje, in vožnja, žalostna vožnja se je nadaljevala. Zdelo se mu je, kot bi hotela tudi narava plakati nad sinčkovno smrtjo. Ptice so za hip umolknile, potem pa zapele otožno, kot bi se hotele posloviti od njega, potoček je votlo bobnel in gori v višini so visoke, temne smreke pobešale goste veje ter šumele tajinstveno. Tam na nasprotnem griču pa mej grčavami, trohlimi debli se je zdelo, da slavi smrt svoje slavje; zažvižgala je ledena burja in suhe veje borove so trepetale in ozvanjale zamolklo, vdarjajoč druga ob drugo.

Mej drevjem se je zabliščala domača hiša.

S kako težkim srcem se je približeval oče svojemu domu, kjer čaka mamica tako željno svojega sinčka! S kakim obrazom naj stopi pred njo in kaj poreče ona, ko ji prinese tako žalosten dar — mrtvega sina!

Sušec.

(Pripovedka.)

Živel je svoje dni ovčar, ki je gnal zgodaj spomladi svojo čredo na pašo. Takoj prvi dan je obljubil Sušču, da mu podari najlepše jagnje, če mu cel mesec ne bo nagajal s slabim vremenom. Sušec je bil s pogodbo zadovoljen in ostal res mož-beseda: dan za dnevom je sijalo solnce, da so ovčice veselo meketale in obirale zeleno travico, ki je čudovito hitro silila iz tal. Hitro so potekali ti lepi dnevi, še tri dni — in mesec je pri koncu. Tedaj je pristopil Sušec k ovčarju in zahteval obljubljeni jagnje. Ovčar je bil pa velik skopuh in kar škoda se mu je zdelo lepe živalice. Rad bi se kako na lepem iznebil Sušca, zatorej mu reče, da je še tri dni do konca meseca, da naj še počaka in naj ga ne nadleguje, sicer jagnjeta sploh ne dobi.

„Tako!“ zavzame se Sušec. „Ti se obotavljaš dati, kar si obljubil. Dobro!

V teh mojih treh dneh
In Aprilovih dveh
Bo tvoja čreda vsa na tleh.“

Takoj je zavêl mrzel veter, začelo je deževati in naposled snežiti, kot o Božiču. Predno je mogel ovčar prignati ovce domov, pocepale so mraza po tleh in žalostno poginile.

Ta pripovedka ni kar tako brez pomena, kajti v resnici je sušec oni mesec, kateremu ljudje najmanj zaupajo. Če je nekaj dnij lepo, pa se že v kratkem tako prevrže, kakor bi bili hipoma sredi zime. Veliko resnice ima v sebi oni pregovor, ki pravi:

Če v sušcu že igrajo
Po zraku se mušice,
V aprilu še pogosto
So dobre rokovice.

Pivčan.

Bodi krotak in priljuden.

(K sliki.)

Menim, da ste takoj vganili, ko ste zagledali sliko današnjega „Angeljčka“, da ljubeznivi mladeniček, katerega tako zvesto poslušajo tovariši, je sv. Frančišek Saleški, jeden najblagovitejših ljudij, kar jih je bilo kdaj na svetu. Ta plemeniti deček je bil poznej slaven škof; tako učen in svet, da ga je sveta cerkev prištela mej cerkvene učenike ter ga s tem povzdignila do one vzvišene časti, kakoršno ima do sedaj le 22 svetnikov. Že predlanskim je vam „Angeljček“ pravil, kako je dobri deček zbiral krog sebe druge dečke, svoje vrstnike, kako jih je lepo učil svetih resnic iz katekizma in kako je pobožno molil z njimi. Danes pa „Angeljček“ še posebno povdarja in svojim čitateljčkom priporoča ono čednost, po kateri se je najbolj odlikoval ves čas